

Land zonder fiets

en andere rijke teksten

VOOR OKAN

© 2023 - Wablief

Frederik de Merodestraat 27

2800 Mechelen

www.wablief.be

boeken@wablief.be

Vormgeving: Merel Van Meurs

Druk: Wilco bv.

Illustratie op de cover: Ana Ventura

Dit boek is ook beschikbaar als luisterboek.

Dit boek kwam tot stand in samenwerking met het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief.

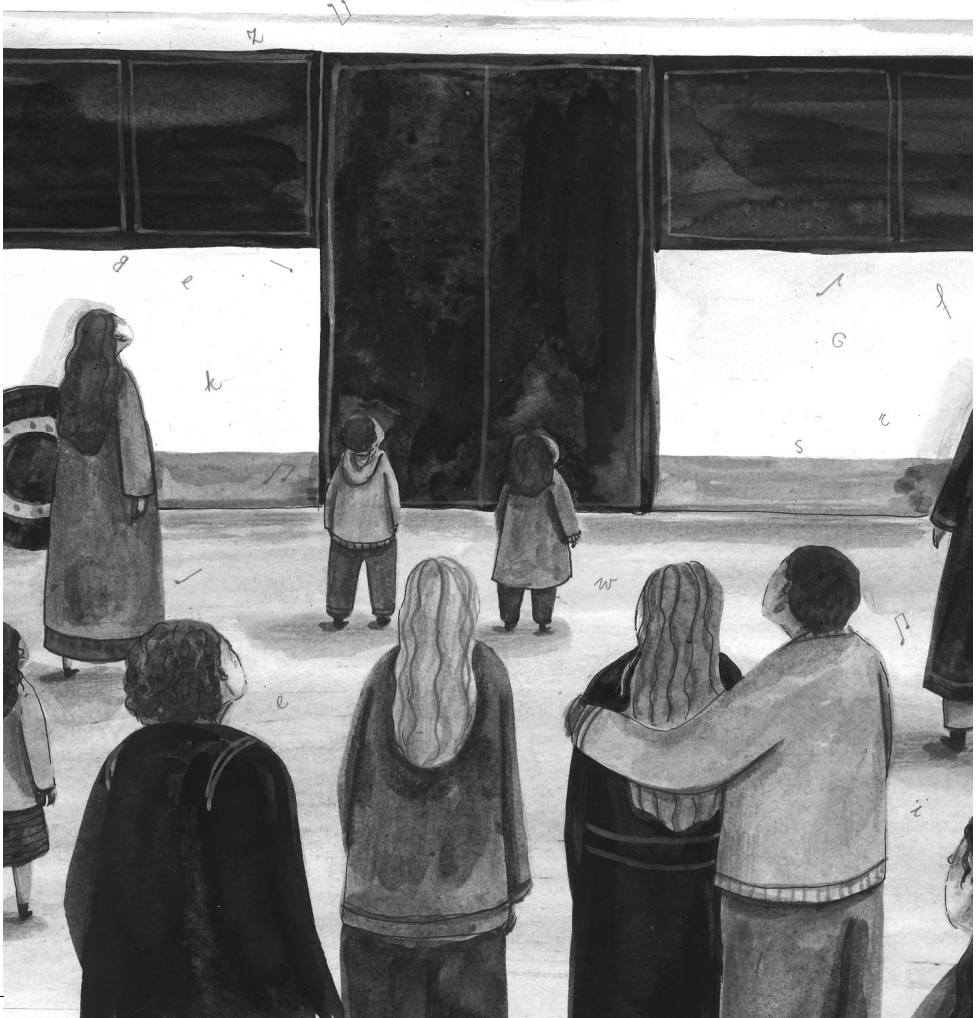
Rijke teksten voor OKAN

Wablieft verzamelde voor dit project meer dan 50 nieuwe rijke teksten, in eenvoudig Nederlands, voor jongeren in OKAN-klassen. Dat deden we met steun van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief. Nog meer rijke teksten vind je op de website rijketeksten.org van de Taalunie.

Dit boek is een deel in een reeks van vijf boeken. Enkele teksten van dit project vind je enkel online. Bij alle verhalen en teksten van dit project hoort lesmateriaal. De teksten en het lesmateriaal kan je gratis downloaden. Alle info vind je op wablieft.be/OKAN

Wablieft dankt het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid voor de kans om dit project te mogen realiseren. En natuurlijk ook iedereen die meewerkte: alle auteurs, illustratoren, iedereen die lesmateriaal maakte en de leden van de stuurgroep.

Zingen!

Gil vander Heyden

Het regent al de hele dag.
Anna staat in het bushokje.
Ze wacht op de bus.
Ze is nu al drie maanden in België.
Samen met haar moeder woont ze bij een gezin.
Voor een tijdje.
Later gaan ze in een eigen huis wonen.
Wanneer? Dat weten ze nog niet.
‘We wachten maar af,’ zegt moeder.

Anna volgt nu les. Ze leert Nederlands.
Ze doet het heel goed op school.
Ze kent al veel woorden.
Nog even en ze mag naar een gewone klas.
Daar kijkt Anna naar uit.

Daar is de bus. Hij heeft nummer 34.
Oei. De bus zit vol.
Anna duwt zich naar binnen.
Ze doet de kap van haar jas af.
Druppels regen spatten in het rond.
De man naast haar kijkt boos.

Anna kijkt rond. Ze zucht.
Overall ziet ze zure gezichten.
Alle mensen lijken wel kwaad.

Het komt door de regen, denkt Anna.
Mensen willen licht.
Zon en blauwe lucht.
Maar alles is grijs. En nat.
Al een hele tijd.
Mensen worden dan triest.

Achterin de bus steekt een jongen zijn hand op.
Het is Andrei.
Hij woont nog maar pas in België.
Andrei wil ook Nederlands leren.
'Kom ik dan in de klas waar jij zit, Anna?'
Dat vroeg hij toen ze elkaar de vorige keer zagen.
Maar dat weet Anna niet.
Ze zou het wel leuk vinden.

Andrei probeert dichterbij Anna te komen.
Een vrouw geeft hem een duw.
'Zo niet, jongen,' snauwt ze.
'Wil je dat ik val?
Blijf waar je bent!'
Anna zwaait naar Andrei.

‘De bus moet nog vier keer stoppen, Andrei.
Dan zijn we er.’

Andrei hoort niet wat ze zegt.
Dat kan ook niet.
De wielen van de bus bonken over de stenen van
de straat.
En buiten is overal lawaai.
Auto’s toeteren.
Fietsers roepen.
Boven de bus hangt ook net een vliegtuig.
De lucht dreunt er van.

Anna knipoogt naar Andrei.
Ze wijst naar boven.
Andrei wil piloot worden.
Dat heeft hij haar verteld.
Hij knikt en spreidt zijn armen.
De vrouw draait zich naar hem om.
Andrei kijkt sip.
Die vrouw was vast weer boos, denkt Anna.

De bus stopt. Zes mensen stappen uit.
Vijf mensen stappen op.
De bus blijft vol.

Een jongen gilt.
Anna kijkt naar waar het geluid vandaan komt.
Twee jongens hebben ruzie.
De grootste slaat met zijn boekentas op het hoofd
van de andere jongen.
Die loeit als een zieke koe.
Mensen bemoeien zich ermee.
Twee mannen grijpen de jongens vast.
Ze halen de vechters uit elkaar.

Het helpt.
Ineens zijn de jongens brave schaapjes.
Ik zal blij zijn als ik kan afstappen, denkt Anna.
Morgen ga ik te voet naar school.
Maar alleen als het niet regent.

En dan gebeurt het!
De stem van een kind zingt een liedje.
Anna knippert met haar ogen.
Daar! Daar zit een meisje.
Ze is nog heel jong.
Anna denkt dat ze zes jaar is.

Het is een heel gewoon meisje.
Ze is blond.
Ze draagt een blauwe muts.

Op haar neusje staat een bril met kleine, ronde
glazen.

Alle mensen in de bus zijn plots stil.
Het liedje van het meisje danst door de bus.
Hier en daar zingt iemand zachtjes mee.
Mensen glimlachen.
Hun gezicht ziet er anders uit.
Ze kijken blij.

Anna denkt dat ze het liedje kent.
Het doet haar denken aan haar land.
Daar zingen mensen het liedje ook.
Met woorden van hun eigen taal.
Het meisje zwijgt.
Het liedje is uit.

Een oude vrouw streelt het meisje over een wang.
Een man klapt in zijn handen.
Een jongen roept: hoera!
De bus stopt.
Anna en Andrei stappen af.
'Dat was fijn,' zegt Andrei.
'Mensen moeten meer zingen.
Wie zingt, wordt gelukkig!'